

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Trybunał Konstytucyjny, www.trybunal.gov.pl [Translation already published on the official website of the Polish Constitutional Tribunal] - Permission to re-publish this translation has been granted by the Polish Constitutional Tribunal for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC

© Trybunał Konstytucyjny, www.trybunal.gov.pl [Tłumaczenie zostało już opublikowane na oficjalnej stronie Trybunału Konstytucyjnego] - Zezwolenie na publikację tego tłumaczenia zostało udzielone przez Trybunał Konstytucyjny wyłącznie w celu zamieszczenia w bazie Trybunału HUDOC©

TRZECIA SEKCJA

DECYZJA

(Skarga nr 74742/14)
Rolf Anders Daniel PIHL
przeciwko Szwecji

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Trzecia Sekcja), zasiadając w dniu 7 lutego 2017 r. jako Izba składająca się z następujących sędziów:

Branko Lubarda, *Przewodniczący*,

Helena Jäderblom,

Luis López Guerra,

Helen Keller,

Pere Pastor Vilanova,

Alena Poláčková,

Georgios A. Serghides, *Sędziowie*,

oraz Stephen Phillips, *Kanclerz Sekcji*,

Uwzględniając powyższą skargę wniesioną w dniu 22 listopada 2014,

Wydaje następującą decyzję:

FAKTY

1. Skarżący, pan Rolf Anders Daniel Pihl, jest obywatelem szwedzkim, urodził się w 1986 r. i mieszka w Linköping, w Szwecji.

A. Okoliczności sprawy

2. Przedstawione przez skarżącego fakty sprawy można podsumować w sposób następujący:

3. W dniu 29 września 2011 r. ukazał się wpis na blogu oskarżający skarżącego o przynależność do partii nazistowskiej. Blog, na którym pojawił się post, był niewielkim blogiem prowadzonym przez stowarzyszenie non-profit. Chociaż blog umożliwiał zamieszczanie komentarzy, wyraźnie stwierdzono, że komentarze takie nie są sprawdzane przed publikacją i że odpowiedzialność za takie wypowiedzi ponoszą osoby je zamieszczające. Z tego względu osoby zamieszczające komentarz proszono o „zachowanie dobrych obyczajów i przestrzeganie prawa”.

4. Dzień po opublikowaniu wiadomości, anonimowa osoba używająca pseudonimu „björnpeder” zamieściła komentarz stwierdzający, że „według kilku osób, z którymi rozmawiałem, guy pihl jest również niezłym haszyszowym ćpunem” („han där pihl är ju dessutom en rejäler hasch pundare enligt flera jag snackat me”).

5. W dniu 8 października 2011 r. skarżący zamieścił na blogu komentarz w odpowiedzi na powyższy komentarz i wpis na blogu na swój temat, stwierdzając, że informacje tam zawarte są błędne i powinny zostać natychmiast usunięte.

6. W następnym dniu post na blogu i komentarz zostały usunięte, a stowarzyszenie dodało nowy post - stwierdzając, że wcześniejszy post był błędny i oparty na niedokładnych informacjach - oraz przeprosiło za błąd. Jednak zdaniem skarżącego, za pośrednictwem wyszukiwarek, w internecie nadal można było znaleźć stary post i komentarz.

7. W dniu 11 października 2011 r. skarżący pozwał stowarzyszenie, domagając się symbolicznego odszkodowania w wysokości 1 korony szwedzkiej (SEK), czyli około 0,10 euro (EUR). Twierdził, że post i komentarz stanowią zniesławienie i że stowarzyszenie ponosi za nie odpowiedzialność - za komentarz z tego względu, że nie usunęło go natychmiast.

8. W dniu 11 listopada 2011 r. Sąd Rejonowy w Linköping (*tingsrätt*) oddalił roszczenia skarżącego, ale w dniu 10 lipca 2012 r. Sąd Apelacyjny w Göta (*hovrätt*) stwierdził popełnienie błędu proceduralnego. Uchyłono wyrok sądu niższej instancji i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania.

9. Sąd Rejonowy w Linköping oddalił następnie powództwo dotyczące publikacji wpisu na blogu na tej podstawie, że w sprawie zastosowanie miał

przepis ustawy o wolności wypowiedzi (*Yttrandefrihetsgrundlagen* (1991:1469)) i że sądem właściwym do rozpatrzenia tej części powództwa był Sąd Okręgowy w Sztokholmie. Sąd ustalił jednak, że w odniesieniu do wypowiedzi zamieszczonej na blogu, jest sądem właściwym do zbadania zarzutu skarżącego.

10. Skarżący argumentował przed Sądem Rejonowym, że komentarz na blogu był niezgodny z prawdą i stanowił zniesławienie. Stowarzyszenie otrzymało wiadomość e-mail z chwilą wysłania komentarza i na podstawie analogicznej interpretacji art. 5 ustawy o odpowiedzialności za elektroniczne tablice ogłoszeń (*lag [1998:112] om ansvar för elektroniska anslagstavlor*; zob. par. 18 poniżej) było zobowiązane do natychmiastowego usunięcia komentarza, ponieważ był on obraźliwy. Nie do przyjęcia było to, że komentarz pozostawał na blogu przez dziewięć dni, ponieważ został rozpowszechniony i można go było wyszukiwać. Ponadto skarżący oświadczył, że skoro nie można znaleźć osoby, która napisała komentarz - ostatnim śladem był bowiem francuski adres IP - stowarzyszenie może zostać pociągnięte do odpowiedzialności za brak niezwłocznego usunięcia zniesławiającego komentarza.

11. Stowarzyszenie przyznało, że komentarz ten stanowił zniesławienie i że po jego opublikowaniu otrzymało wiadomość e-mail. Podkreślono jednak, że komentarze zamieszczone na blogu nie były recenzowane przed ich publikacją, a na stronie internetowej wyraźnie zaznaczono, że za komentarze odpowiedzialni są ich autorzy. Stowarzyszenie nie ponosiło zatem odpowiedzialności za ten komentarz. Ponadto stowarzyszenie nie miało obowiązku usunięcia komentarza na podstawie ustawy o odpowiedzialności za elektroniczne tablice ogłoszeń, ponieważ zniesławienie nie było jednym z przestępstw wymienionych w ustawie, w odniesieniu do których taki obowiązek istniał.

12. W dniu 11 marca 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek skarżącego. Sąd uznał, że komentarz stanowił zniesławienie w oparciu o treść i kontekst, w jakim został sformułowany. Nie znalazł jednak podstaw prawnych pociągnięcia stowarzyszenia do odpowiedzialności na podstawie braku usunięcia komentarza w terminie wcześniejszym. Sąd zauważył, że art. 5 ustawy o odpowiedzialności za elektroniczne tablice ogłoszeń nie obejmuje zniesławienia i z tego powodu stowarzyszenie lub jego prawny przedstawiciel nie mogą zostać oskarżeni o zniesławienie, ani w charakterze zleceniodawcy, ani współnika, zgodnie z Kodeksem karnym lub art. 5 ustawy.

13. Skarżący złożył apelację od wyroku do Sądu Apelacyjnego, który ją przyjął. W dniu 28 listopada 2013 r. Sąd ten utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w całości, nie znajdując żadnego powodu do uchylenia wniosków sądu niższej instancji.

14. W dniu 19 marca 2014 r. Sąd Najwyższy (*Högsta domstolen*) oddalił apelację skarżącego.

15. W dniu 11 kwietnia 2014 r. skarżący złożył do Kanclerza Sprawiedliwości (*Justitiekanslern*) wniosek o odszkodowanie na tej podstawie, że państwo uchybiło ciężącym na nim obowiązkom pozytywnym wynikającym z art. 8 Konwencji ze względu na decyzję sądów krajowych o niepociągnięciu stowarzyszenia do odpowiedzialności za zniesławiający go komentarz

16. W dniu 25 lipca 2015 r. Kanclerz Sprawiedliwości odrzucił wniosek. Kanclerz zauważył, że ochrona przed zniesławiającymi stwierdzeniami wchodzi w zakres art. 8 Konwencji, ale w sytuacjach takich jak obecna należy dokonać równoważenia praw skarżącego wynikających z tego artykułu z prawem do wolności słowa zagwarantowanym art. 10. Odwołując się do argumentacji Trybunału w sprawie *Delfi AS przeciwko Estonii* (nr 64569/09, 10 października 2013 r.) i stwierdzając, że sprawa została przekazana Wielkiej Izbie, Kanclerz stwierdził, że z orzecznictwa Trybunału nie można wywnioskować, iż na państwach ciąży bezwzględny obowiązek posiadania, w każdym indywidualnym przypadku, przepisów prawnych umożliwiających pociągnięcie osoby odpowiedzialnej za błoga do odpowiedzialności za zamieszczane tam komentarze. Zamiast powyższego, prawa wynikające z art. 8 i 10 muszą być w każdym indywidualnym przypadku równoważone, przy czym państwu przysługuje w tym zakresie pewien margines swobody uznania. W związku z powyższym Kanclerz uznał, iż okoliczności przedmiotowej sprawy nie uzasadniają wniosku, że doszło do naruszenia art. 8.

B. Właściwe prawo krajowe

17. Zniesławienie podlega karze na mocy rozdziału 5, art. 1 Kodeksu karnego (*Brottsbalken* (1962:700)), który brzmi następująco

„Osoba, która wskazuje na kogoś jako przestępcę lub osobę o nagannym sposobie życia lub w inny sposób przekazuje informacje mające na celu narażenie na brak szacunku ze strony innych osób, podlega karze grzywny za *zniesławienie*.

Jeżeli taka osoba miała obowiązek wyrażenia opinii lub jeżeli, biorąc pod uwagę okoliczności, przekazanie informacji w danej sprawie było uzasadnione lub jeżeli osoba może wykazać, że informacje były prawdziwe lub istniały uzasadnione podstawy takich informacji, kara nie zostanie zastosowana.”

18. Artykuł 5 ustawy o odpowiedzialności za elektroniczne tablice ogłoszeń, dotyczący obowiązku usuwania niektórych komunikatów, stanowi:

„Jeżeli użytkownik zamieszcza wiadomość na elektronicznej tablicy ogłoszeń, dostawca usługi ma obowiązek usunąć wiadomość z usługi lub w inny sposób uniemożliwić jej dalsze rozpowszechnianie, jeżeli:

1. treść wiadomości w sposób oczywisty spełnia przesłanki, o których mowa w Kodeksie karnym, rozdział 16, art. 5, o podżeganiu do buntu, rozdział 16, art. 8, o

agitacji przeciwko narodowej grupie etnicznej, rozdział 16, art. 10a, o pornografii dziecięcej lub rozdział 16, art. 10b, o bezprawnym przedstawianiu przemocy, lub

2. oczywiście jest, że zamieszczając wiadomość, użytkownik naruszył prawa autorskie lub inne prawa chronione art. 5 ustawy o prawie autorskim (dzieła artystyczne i literackie) (1960:729).

Dostawca ma prawo weryfikowania treści zamieszczanych komunikatów, aby móc wypełniać zobowiązanie wynikające z akapitu pierwszego.

Obowiązek wynikający z akapitu pierwszego i prawo wynikające z akapitu drugiego mają również zastosowanie do osób wyznaczonych przez dostawcę do nadzorowania usługi.”

19. Zgodnie z art. 7 ustawy osoba, która umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa naruszy art. 5 ust. 1 ustawy, zostanie skazana na karę grzywny lub maksymalnie sześć miesięcy pozbawienia wolności albo, w przypadku popełnienia przestępstwa, na maksymalnie dwa lata pozbawienia wolności. W przypadku mniej poważnych naruszeń, osoba nie będzie pociągana do odpowiedzialności. Ponadto art. 7 ust. 2 stanowi, że akapit pierwszy nie będzie miał zastosowania, jeżeli przestępstwo podlega odpowiedzialności karnej na podstawie Kodeksu karnego lub ustawy o prawie autorskim.

20. Art. 4 ustawy stanowi, że aby móc wypełnić obowiązki wynikające z art. 5 ustawy, dostawca biuletynu elektronicznego musi nadzorować monitorowanie usługi w sposób, jakiego można racjonalnie oczekiwać, biorąc pod uwagę zakres i tematykę usługi.

SKARGA

21. Skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 8 Konwencji w tym względzie, że szwedzkie ustawodawstwo uniemożliwiło mu pociągnięcie stowarzyszenia do odpowiedzialności za zniesławiający komentarz, który stanowił naruszenie jego prawa do poszanowania życia prywatnego.

PRAWO

22. Skarżący podniósł zarzut naruszenia jego prawa do prywatności niezgodnie z art. 8 Konwencji, który w odpowiednich częściach brzmi:

„1. Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia ... prywatnego ...

2. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności osób.”

23. Trybunał przypomina, że koncepcja „życia prywatnego” w rozumieniu art. 8 Konwencji jest pojęciem szerokim, obejmującym kilka aspektów dotyczących tożsamości osoby, takich jak imię i nazwisko czy wizerunek osoby, a także integralność fizyczną i psychiczną osoby (zob. *Von Hannover przeciwko Niemcom*, nr 59320/00, § 50, ETPCz 2004-VI, z dalszymi odniesieniami). Trybunał przyjmował ponadto, że prawo osoby do ochrony reputacji mieści się w zakresie art. 8 w ramach prawa do poszanowania życia prywatnego (zob. *Magyar Tartalomsgáltatók Egyesülete i Index.hu Zrt przeciwko Węgrom*, nr 22947/13, § 57, 2 lutego 2016 r. oraz *Pfeifer przeciwko Austrii*, nr 12556/03, § 35, ETPCz 2007-XII).

24. Jednakże, aby uwzględnić przepis art. 8, atak na honor i dobre imię osoby musi osiągnąć pewien stopień intensywności i zostać przeprowadzony w sposób szkodzący korzystaniu przez nią z prawa do poszanowania życia prywatnego (zob. *Delfi AS przeciwko Estonii* [WI], nr 64569/09, § 137, ETPCz 2015 r. oraz między innymi *Axel Springer AG przeciwko Niemcom* [WI], nr 39954/08, § 83, 7 lutego 2012 r.).

25. W niniejszej sprawie Trybunał zauważył, że sąd krajowy uznał komentarz dotyczący skarżącego za zniesławienie ze względu na kontekst, w jakim został on przedstawiony. O ile Trybunał uważa, że komentarz, choć obraźliwy, z pewnością nie stanowi mowy nienawiści lub podżegania do przemocy (w przeciwieństwie do przywołanego powyżej *Delfi AS*, cyt. powyżej, §§ 18, 114 i 162), Trybunał przyjmuje ustalenia sądów krajowych, a w konsekwencji komentarz ten mieści się w zakresie art. 8.

26. Trybunał zauważa następnie, że niniejsza sprawa nie dotyczy działania państwa, lecz domniemanej niewystarczającej ochrony życia prywatnego skarżącego zapewnionej przez sądy krajowe. O ile zasadniczym celem art. 8 jest ochrona jednostki przed arbitralną ingerencją władz publicznych, nie wiąże się one jedynie z wymogiem powstrzymania się państwa od takiej ingerencji: oprócz takiego negatywnego obowiązku mogą istnieć obowiązki pozytywne nieodłącznie związane z efektywnym poszanowaniem życia prywatnego lub rodzinnego. Obowiązki takie mogą obejmować przyjęcie środków mających na celu zapewnienie poszanowania życia prywatnego nawet w sferze stosunków między jednostkami. O ile trudno jest precyzyjnie określić granice między pozytywnymi i negatywnymi obowiązkami państwa wynikającymi z art. 8 Konwencji, stosowane zasady są do siebie zbliżone. W obu kontekstach należy uwzględnić sprawiedliwą równowagę, jaką należy osiągnąć między odpowiednimi konkurencyjnymi interesami; w obu kontekstach państwu przysłuchuje pewien margines uznania (zob. *Von Hannover przeciwko Niemcom (nr 2)* [WI], nr 40660/08 i 60641/08, §§ 98-99, ETPCz 2012 r.).

27. W tym względzie, jeśli chodzi o konkurencyjne interesy wynikające z art. 8 i 10 Konwencji, Trybunał ustalił, co następuje, co podsumowano w wyroku w sprawie *Delfi AS* (cyt. powyżej, § 139):

„Trybunał stwierdził, że co do zasady prawa zagwarantowane na mocy art. 8 i 10 zasługują na równy szacunek, a wynik skargi nie powinien co do zasady różnić się w zależności od tego, czy został złożony do Trybunału na mocy art. 10 Konwencji przez wydawcę artykułu stanowiącego naruszenie, czy też na mocy art. 8 Konwencji przez osobę, której taki artykuł dotyczy. W związku z tym margines uznania powinien być zasadniczo taki sam w obu przypadkach (zob. *Axel Springer AG*, cyt. powyżej, § 87 oraz *Von Hannover przeciwko Niemcom (nr 2)* [WI], nr 40660/08 i 60641/08, § 106, ETPCz 2012 r., z dalszymi odniesieniami do spraw *Hachette Filipacchi Associés*, cyt. powyżej, § 41; *Timciuc przeciwko Rumunii* (dec.), no. 28999/03, § 144, 12 października 2010 r. oraz *Mosley przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, nr 48009/08, § 111, 10 maja 2011 r.). W sytuacji, gdy władze krajowe dokonały równoważenia interesów zgodnie z kryteriami ustalonymi w orzecznictwie Trybunału, muszą istnieć silne podstawy, by zastąpić opinie sądów krajowych opinią Trybunału (zob. *Axel Springer AG*, cyt. powyżej, § 88, i *Von Hannover (nr 2)*, cyt. powyżej, § 107, z dalszymi odniesieniami do *MGN Limited*, cyt. powyżej, §§ 150 i 155 oraz *Palomo Sánchez i Inni przeciwko Hiszpanii* [WI], nr 28955/06, 28957/06, 28959/06 i 28964/06, § 57, 12 września 2011 r.). Innymi słowy, Trybunał będzie zazwyczaj przyznawał szeroki margines uznania w przypadku, gdy państwo będzie zobowiązane do określenia równowagi między konkurencyjnymi interesami prywatnymi lub konkurencyjnymi prawami wynikającymi z Konwencji (zob. *Evans przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* [WI], nr 6339/05, § 77, ETPCz 2007-I; *Chassagnou i Inni przeciwko Francji* [WI], nr 25088/94, 28331/95 i 28443/95, § 113, ETPCz 1999-III oraz *Ashby Donald i Inni przeciwko Francji*, nr 36769/08, § 40, 10 stycznia 2013 r.).”

28. Dokonując niniejszej oceny Trybunał wskazał również następujące szczególne aspekty wolności słowa w odniesieniu do osób pełniących rolę pośrednika w Internecie, jako istotne dla konkretnej oceny danej ingerencji: kontekst komentarzy, środki stosowane przez spółkę w celu zapobiegania komentarzom zniesławiającym lub usuwania komentarzy zniesławiających, odpowiedzialność faktycznych autorów komentarzy jako alternatywa dla odpowiedzialności pośrednika oraz konsekwencje postępowania krajowego dla spółki (zob. *Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete i Index.hu Zrt*, cyt. powyżej, § 69, z odniesieniem do *Delfi AS*, cyt. powyżej, §§ 142-143).

29. A zatem pytanie brzmi, czy w niniejszej sprawie państwo zachowało właściwą równowagę pomiędzy prawem skarżącego do ochrony jego życia prywatnego wynikającym z art. 8 Konwencji oraz prawem drugiej strony do wolności wyrażania opinii gwarantowanym przepisem art. 10.

30. W odniesieniu do kontekstu komentarza, Trybunał zauważa, że we wpisie na blogu skarżący został niesłusznie oskarżony o udział w partii nazistowskiej. Jednakże post usunięto, a po powiadomieniu stowarzyszenia przez skarżącego o nieprawdziwości jego treści, opublikowano przeprosiny. W związku z wpisem na blogu skarżący wszczął wobec stowarzyszenia postępowanie przed sądami krajowymi, ale Trybunał nie został poinformowany o wyniku tego postępowania. Ponadto Trybunał zauważa, że wypowiedź na temat skarżącego nie dotyczyła jego poglądów politycznych i nie miała nic wspólnego z treścią wpisu na blogu. W związku z tym stowarzyszenie nie mogło jej przewidzieć.

31. W związku z tym Trybunał zwraca uwagę na fakt, że stowarzyszenie jest małym stowarzyszeniem nienastawionym na zysk, nieznanym szerszej publiczności, a zatem prawdopodobieństwo przyciągnięcia znacznej liczby komentarzy lub odczytania wypowiedzi dotyczącej skarżącego przez szerokie grono odbiorców, było niskie (inaczej niż w sprawie *Delfi AS*, cyt. powyżej, §§ 115-116). Jak Trybunał stwierdził w sprawie *Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete i Index.hu Zrt* (cyt. powyżej, § 82), oczekiwanie, że stowarzyszenie przyjmie, iż niektóre niefiltrowane komentarze mogą być niezgodne z prawem, oznaczałoby wymaganie nadmiernej i niepraktycznej przezorności mogące osłabić wolność przekazywania informacji przez Internet.

32. W odniesieniu do środków podjętych przez stowarzyszenie w celu zapobiegania lub usuwania komentarzy zniesławiających, Trybunał zauważa, że blog posiadał funkcję, za pośrednictwem której stowarzyszenie było powiadamiane o zamieszczeniu komentarzy. Jednakże na blogu wyraźnie stwierdzono, że stowarzyszenie nie weryfikuje komentarzy przed publikacją i że odpowiedzialność za wypowiedzi ponoszą osoby je zamieszczające. Osoby zamieszczające komentarze proszono o zachowanie dobrych obyczajów i przestrzeganie prawa. Ponadto Trybunał zauważa, że stowarzyszenie usunęło wpis na blogu i komentarz jeden dzień po tym, jak skarżący poinformował je, że wpis jest nieprawdziwy i że pragnie, aby wpis i komentarz zostały usunięte. Ponadto stowarzyszenie zamieściło na blogu nowy wpis z wyjaśnieniem błędu i przeprosinami. Komentarz znajdował się na blogu łącznie przez około dziewięć dni (por. *Delfi AS*, cyt. powyżej, § 19, w której to sprawie niezgodne z prawem komentarze usunięto dopiero po upływie około sześciu tygodni od ich publikacji).

33. Trybunał zauważa również, że w odniesieniu do rzekomej możliwości wyszukiwania komentarza za pośrednictwem wyszukiwarek internetowych, skarżący ma prawo zażądać od wyszukiwarek usunięcia śladów komentarza (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 maja 2014 r., *Google Spain i Google*, nr C-131/12, EU:C:2014:317).

34. Odnosząc się do odpowiedzialności twórcy komentarza, Trybunał zauważa, że skarżący uzyskał adres IP komputera użytego do zamieszczenia komentarza. Trybunał nie stwierdza jednak, że skarżący podjął dalsze kroki w celu określenia tożsamości autora komentarza.

35. Ponadto, ponieważ roszczenie skarżącego zostało odrzucone przez sądy krajowe, w niniejszej sprawie postępowanie krajowe nie spowodowało jakichkolwiek konsekwencji dla stowarzyszenia. Trybunał stwierdzał jednak już wcześniej, że odpowiedzialność za wypowiedzi osób trzecich może mieć negatywne konsekwencje dla możliwości zamieszczania komentarzy w portalu internetowym, a w rezultacie wywierać efekt mrozący wolność wypowiedzi w Internecie. Dla niekomercyjnej strony

internetowej efekt ten mógłby być szczególnie szkodliwy (zob. *Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete i Index.hu Zrt*, cyt. powyżej, § 86).

36. Wreszcie Trybunał zauważa, że sprawa skarżącego została zbadana co do meritum przez dwie instancje sądowe na szczeblu krajowym, zanim Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia odwołania. Ponadto, przed stwierdzeniem, że sprawa nie wskazuje na naruszenie praw skarżącego wynikających z art. 8 Konwencji, Kanclerz Sprawiedliwości zbadał skargę wniesioną przez skarżącego na podstawie art. 8, powołując się na orzecznictwo Trybunału oraz konieczność wyważenia interesów wynikających z art. 8 i 10. Trybunał zauważa ponadto, że zakres odpowiedzialności osób prowadzących blogi reguluje prawo krajowe oraz że gdyby komentarz miał inny i poważniejszy charakter, stowarzyszenie mogłoby zostać pociągnięte do odpowiedzialności ze względu na brak usunięcia go w terminie wcześniejszym (zob. par. 18-20 powyżej).

37. W świetle powyższego, a w szczególności faktu, że komentarz, choć obraźliwy, nie stanowił nawoływania do nienawiści lub podżegania do przemocy i został zamieszczony na małym blogu prowadzonym przez stowarzyszenie non-profit, które usunęło go w dniu następującym po złożeniu przez skarżącego wniosku i dziewięć dni po jego zamieszczeniu, Trybunał uznaje, że sądy krajowe działały w ramach przyznanego im marginesu uznania i zachowały właściwą równowagę pomiędzy prawami skarżącego wynikającymi z art. 8 a przeciwnym prawem stowarzyszenia do wolności słowa wynikającym z art. 10.

38. Zatem skarga jest oczywiście bezzasadna i musi zostać odrzucona zgodnie z art. 35 ust. 3 i 4 Konwencji.

Z tych przyczyn Trybunał, jednogłośnie,

Uznaje skargę za dopuszczalną.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszono na piśmie w dniu 9 października 2017 r.

Stephen Phillips
Kanclerz

Branko Lubarda
Przewodniczący